

מסורת הש"ס

(א) [נכסדו' נ: ע"ש].
(ב) [נכמשה שנמשניות
למסא הר שזיהו, ג] [לעיל
נ: ד] ע"י רש"א נראה
שנ"ל הסיא דמלמסן וזייט
ממניסין דהכא וע"י
מהר"ם, ס' ר"מ.

הגהות הב"ח

(א) גם' הוה ליה ווחא תכא
ולא הרה משתקיל ליה
כפי למיתנה ליה מיניה
פלגא דחא לא הוה ליה
תקע ליה אחרינא כג"ל:
(ב) תו' ד"ה שור וכו'
דנקט מד' נקט שאס:

גליון הש"ס

גמ' חזן בישא. ע'
פסהדרין דף ג ע"א תוס'
ד"ה קלא תנעול: שם תב
ל"ה פלגא רחוא. ע'
פסהדרין דף נח ע"ב תוס'
ד"ה קן דלא:

מוסף רש"י

אין צריכן מרחוב.
של ענינים משמח מור
על אלהי התם (ג'סין)
זכא. וזחא מנא. ענפחא.
זכא. וזכא. וזכא. לא
היה משחקל ליה.
לזמן לא היה מור
כסיר להולא לא היה
הינין עזר וזמן לא לזמן
(זכא) נבז חזר חסור
וגמל נעשה מרעד לכל.
ולא להינין עזר שיש
עזר בשלם בכל מין
ומן. דחולא וזכא בשלם
נחמתי בשלם מינין אין
זה מקסד עז מין אחר
(נחמתי ד.)

שור שנגח ד' וה' פרק רביעי בבא קמא

[illegible]

"אינן צריכין פרוחבול וכן תני רמי בר חמא
 היתומים אינן צריכין פרוחבול ר"ג ובית דינו
 אביהן של יתומין היו ^(א) תנן בישא תקע ליה
 לההוא גברא אתא לקמיה דרב הונא א"ל ויל
 הב ליה פלגא דחזא היה ליה זוזא מכא ^(ב) בעי
 למיתבה ליה מיניה פלגא דחזא לא הוה
 למשתקל ליה תקע ליה אחרניא ויהדיה
 נהליה: **מתני'** יסור שהוא מועד למינו
 ואינו מועד לשאינו מינו מועד לאדם ואינו
 מועד לבהמה מועד לקסנים ואינו מועד
 לגדולים את שהוא מועד לו משלם נוק שלם
 ואת שאינו מועד לו משלם חצי נוק אמרו
 לפני רבי יהודה ^(א) ה"ז מועד לשבחות
 ואינו מועד לחול אמר להם לשבחות משלם
 נוק שלם לימות החול משלם חצי נוק אימתי
 הוא חם משהזכר בו ג' ימי שבחות:
גמ' איחמר רב זביד אמר ואינו מועד תנן
 רב פפא אמר יאנו מועד תנן רב זביד אמר
 ואינו מועד תנן הא סתמא הוי מועד רב פפא
 אמר אינו מועד תנן דסתמא לא הוי מועד רב
 זביד דייק מסיפא רב פפא דייק מרישא רב
 זביד לגדולים אמר דקתני מועד לקסנים ואינו
 מועד ליהודים אי אמרת בשלמא ואינו מועד
 חמיו הא סתמיה הוי מועד הא כמ"ל דאפ'

קתני הוא סתמי. הוי מועד קמ"ל דאפי' מקטנים לגדולים גמי מסתמא הוי מועד אלא אי אמרת ואינו מועד קתני סתמא לא הוי מועד השתא ו"ל מקטנים לקטנים דעלמא סתמא לא הוי מועד מקטנים לגדולים צריכא למימר דלא הוי מועד ורב פפא אמר לך אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ופרץ ביה בההוא מינא פרץ ביה לא שגא גדולים ידיה ולא שגא קטנים ידיה קמ"ל דלא הוי מועד רב פפא דייק מרישא דקתני מועד לאדם אינו מועד לבהמה אי אמרת בשלמא אינו מועד תנן סתמא לא הוי מועד הא קמ"ל דאפילו מאדם לבהמה גמי סתמא לא הוי מועד אלא אי אמרת ואינו מועד קתני הא סתמא הוי מועד השתא ו"ל מבהמה לבהמה סתמא הוי מועד מאדם לבהמה צריכא למימר דהוי מועד ורב וביד אמר לך רישא אחזרה קאי כגון דהוה מועד לאדם ומועד לבהמה וחדר ביה מבהמה דקאי גבי בהמה תלתא וימני ולא גנח מהו דתימא כיון דלא הדר ביה מאדם חזרה דבהמה לא חזרה היא קמ"ל דחזרה דבהמה מיהא חזרה היא מיתבי

מיני: נגה שור וחמור וגמל נעסס
 טועד לכל. ולא בעיקר ג' נגימות
 לכל חד וחד תחלה שנתקיימה
 העדומה ע"י ג' מינין: לפיריגין.
 אם יגה לרופין אינו משלם אלא חצי
 נוק על האחרון: ערוד. חמור הכר:
 חמור

אמרת בשלמא ואינו מועד קתני שיוילי הוא דקא משיילי [ליה] והוא נמי קמהד קתני אנמורי הוא דקא מגמרי ליה ותו איהו מאי קא מהדר להו אמר רב ינא שמועד לו משלם נוק שלם ואת שאינו מועד לו [משלם] ח"נ אי אמר פרושי קא מפרש לה אלא אי אמרת אינו מועד קתני פסקה מאי תו א ואת שאינו מועד לו משלם ח"נ עד השתא לא אישמעינן דהם משלם ואת"ל נמי איתא לדרב פפא הנהגה שור חמור וגמל נעשה מועד לכל: נהג שור נהג שור לא נהג שור נהג שור לא נהג נעשה מועד לסירוגין חמור לא נהג סוס נהג גמל לא נהג פרד נהג ערוד לא נהג נעשה מועד

לז.

שלהם דמי כמסורין לב"ד כך פירש
פה מאי איכא למימר דכותבין עליה
דף (ו.) ו"ל דהו כאלו החוב שלהם
רקע מקנים לו חכמים קרקע בשביל
מקנת היטומים שאין כותבין

פרחובל אלא על הקרקע:
הרי הוא מועד לשבתות. מפרש
בירושלמי לפי שראה אותם
במלבושים נאים אחרים ומשובים
בעיניו נכרים ואינו מכירם:

משיחור בו ג' שבתות. אע"פ
דכבר אשמועין רבי
יהודה כפ"ב (דף כג:) אלטרך דס"ד
הואיל ולא מועד אלל לשבתות לא
בעי חזרה כ"י ולפי' ניהא דמפרש
מועד לשבתות לפי שאין עושה
מלאכה דקמ"ל דאפי' שבת ממלאכה
נימא החול ולא נגה לא היו חזרה:
רב ובר אפר ואינו מועד תנן. הא
קמחא היה מועד לשאין מינו
והאילו מבהמה לאדם נמי שמעי' לה
לקמן בפירקין (דף מה.) דקמחא
היו מועד גבי הא דפריך ודי מחמר
דמסחא קטלינא ליה מועד היכי
מסחמא לא ומפרש רב וציד כוונ סהר
ג' בהמות והוא מצי למימני במחמי'
מועד לבהמה ואינו מועד לאדם
אלאשמועין דקמחא היו מועד ומיכו
ששחא חור בו רב וציד מההיא
דלקמן דפריך עלה ההם שחא לא
מחמר כן קשי' לה האילו חדרש
מחלילין (דף כג:):

שׁוּר וְאֵם נָחָה. במדל דנקט (ו) כתי
שׁאם יגח לאלתר משלם י"ט:
נַעֲשֶׂה מועד לסינוגוג לַשׁוּרִים.
וְאֵת לרבי זכר אפי' כל
דבר הו מועד וי"ל מועד שרלה לכל
בהמות ולא נגחן:
נַעֲשֶׂה מועד לסינוגוג כ"ב. ע"כ
כִּנְלָה ראה כימיים כלום
דמי ראה לא הו מועד (שולחן) לסינוגוג
וְאֵת כיון שֵׁלָה ראה אחרים לשוורים.
למחיה הו מועד לכל לסינוגוג לרבי
זכר וי"ל דקסבר רב זכר דרעוה
קמיל דס"י כִּנְלָה מיני דחול ואל
נגח לא הו מועד וללו לסינוגוג
מילא מלחא א"י כשעה שנגח
ג' מינים הללו הו לפניו מינים
הרבה ולא נגח אלא אלו דהשחא
אדם הו בשמן שורים הימי אומר
כיון דכל שעה מוזמן ליגח השורים
ומיני שאר מינים אין מועד ליגח
אלא שורים אבל השחא דהו ג'
מינים האחד מהם נוגח ואינו חושש
ליגח אלא האחד:

שור
מה לאדם מועד לכהמה לכ"ש
מכוס אחורה קאי והכי קא"ל
יה דבהמה לאו חורה היא
מכהמה לא כ"ש אמר רב
לשבתות ואינו מועד לזמנות
לית החול משלם חצי נוק אי
ללו אלא אי אמרת אינו מועד
מרישא נמי דיקא דקתני את
בשלמא ואינו מועד קתני
שמועד לו משלם נוק שלם
נ"נ ומועד משלם נוק שלם
ד' יראה שור נגח שור לא
שוורים: ת"ר יראה שור נגח
שוורגן לכל איבעיא להו נגח
שור

עין משפט
גר מצודה

ז א מ"י פ"ט מהל'
 שמיטה ויובל הלכה כה'
 קמב לאין רמא טור ש"ס
 ח"מ פ"י פו טע"ף כח:
 ח ב ג ד מ"י פ"י מהל'
 נזיק ממון הלכה ה:
 ט ה ו מ"י שם הל' ט:
 י ז מ"י שם הלכה י:

רבינו חננאל

[illegible]